

בתי המשפט

א 011161/04	בית משפט השלום ירושלים
תאריך: 16/07/2009	בפני כב' השופט אברהם רובין

התובע	מלמד תומר	בעניין:
	ע"י ב"כ עו"ד ד. גנסין ואח'	
	נ ג ד	
הנתבעות	1. הראל חב' לביטוח בע"מ	
	2. אבנר- איגוד לביטוח נפגעי רכב	
	ע"י ב"כ עו"ד ד. ויסגלס ואח'	

פסק דין

1. התובע, יליד 08.04.79, נפגע בתאונת דרכים ביום 19.07.04. המחלוקת בין הצדדים מתמקדת בסוגיית גובה הנוק בלבד, כאשר התובע טוען שהתאונה והנכות שנגרמה לו בעטייה, קטעו את הקריירה המקצועית שלו בתור שף, ואילו הנתבעת טוענת כי החלטתו של התובע לנטוש את תחום ההסעדה כלל לא קשורה בתאונה.

2. הנכות הרפואית

בתובענה זו מונה אורטופד – פרופ' מושיב – לבדיקת התובע, וזוהי חוות דעתו:

"לתובע נגרמו שברים דחוסים בגופי חוליות C6 ו- C7 בתאונה הנידונה. נכותו של התובע הינה בגובה 5%, בגין כל אחד משני השברים הללו לפי סעיף 37(8)א'. בסך הכל מדובר על נכות צמיתה בגובה 9%. יש לציין שהגבלת התנועה המזערית הנצפית בצווארו של התובע קשורה ככל הנראה לאיחוי המולד בחוליות C1 – C2 – C3, ואינה נובעת מהפציעה בתאונה הנידונה... התובע שהה בחופשת מחלה רצופה מיום התאונה ועד יום

20.11.04. סביר לקבוע שבמהלך תקופה זו נכותו היתה

נכות תפקודית זמנית בגובה 100%."

כמו כן, נבדק התובע על ידי פסיכיאטר – ד"ר בראל – אשר קבע כי:

"מר מלמד נפגע בתאונת דרכים לפני כשנתיים. כתוצאה מהפגיעה הפיסית איבד את מקצועו ואת יכולתו להתקדם במסלול חיים די ברור שהיה לפניו. הוא אינו מצליח לחזור לתפקוד "כמו שצריך" ופיתח תמונה דכאונית, שעל אף הטבה בעזרת טיפול קוגניטיבי – התנהגותי, חזרה והופיעה כאשר התברר לו שלא יוכל לחזור לעיסוקו הקודם. לאור התפתחות תמונה דכאונית זו, אחרי שעבר טיפול, אני קובע לו נכות צמיתה של 10% לפי סעיף 34 ב' של תקנות הביטוח הלאומי".

הנתבעת הפנתה לד"ר בראל מספר שאלות הבהרה ומתשובותיו עולה כי הנכות הרפואית בתחום הנפשי מגבילה את כושר עבודתו של התובע בשיעור של 10%. כמו כן, ד"ר בראל השיב כי הוא לא שולל אפשרות להטבה עתידית במצבו של התובע, ברם לנוכח העובדה שבזמן מתן התשובות לשאלות הבהרה כבר חלפו כשלוש שנים מאז התאונה, הוא סבור כי הנכות צמיתה. המומחים לא נחקרו על חוות הדעת שנתנו, ומכאן שקביעותיהם לגבי שיעור הנכות הרפואית לא נסתרו.

3. הקשר הסיבתי בין הנכות הנפשית לתאונה

הנתבעת טוענת כי אין קשר סיבתי בין הנכות הנפשית שנקבעה לתובע לבין התאונה, וכי התובע מנוע בשל תורת ההשתק השיפוטי⁷ לטעון אחרת. את טענתה מבססת הנתבעת על עדות התובע (עמ' 26-30 לפרוטוקול), לפיה בזמן שרותו הצבאי הוא ביקר אצל קב"ן מספר פעמים, וגרם בכך להורדת הפרופיל הרפואי שלו מ- 64 ל- 45, בגין ליקוי נפשי. אני לא סבור שבנסיבות הענין מתקיימים יסודות ההשתק השיפוטי באשר את טענותיו לגבי המצב הנפשי לא טען התובע בפני פורום שיפוטי או מעין שיפוטי. אין זה מהלך פשוט לקבוע כי טענות שטען התובע לפני שנים בפני שלטונות הצבא משתיקות אותו היום מלטעון אחרת. יש להיזהר מלהרחיב יתר על המידה את תורת ההשתק כדי לא ליצור מצב שבו כל התדיינות קטנה בפני פורום כזה או אחר, תחפוף

להתדיינות נרחבת מחשש ליצירתו של השתק עתידי (לחשש זה בהקשר של הרחבת הדוקטרינה של מעשה בית דין ראו- רע"א 682/07 **לבייב נ' גילר** – פורסם בבנו). זאת ועוד, יסודה של תורת ההשתק השיפוטי נעוץ ברצון למנוע פגיעה באמון הציבור במערכת השיפוטית דווקא (ראו – רע"א 4224/04 בית ששון נ' שיכון עובדים, פ"ד נט(6) 625, 633), ולכן גם בעניין ע"א 4330/07 **מוזס נ' מדינת ישראל** (פורסם באתר נבו), לא פסק בית המשפט באופן סופי כי תורת ההשתק השיפוטי חלה גם על טענות שנטענו בפני פורומים מעין שיפוטיים או מינהליים. זאת ועוד, אין לשכוח כי לתורת ההשתק השיפוטי יש גם חסרונות, כיוון שבמקום בו קיים השתק שיפוטי נמנעת מבית המשפט האפשרות לתת משקל חלקי לטענות המושתק, בעוד שמכשירים משפטיים אחרים, כגון – קביעת מהימנות ומשקל, מאפשרים לבית המשפט ליצור איזון עדין ונכון יותר בין הצדדים להתדיינות הקונקרטיית. אשר על כן, בנסיבות העניין שלפניי, טענת ההשתק נדחית. לגופו של עניין, אני לא סבור שאוכל לקבוע כי אין קשר סיבתי בין הנכות הנפשית לבין התאונה, מאחר וד"ר בראל לא נחקר בעניין זה. תשומת ליבו של ד"ר בראל אמנם הוסבה בשאלות ההבהרה לעברו של התובע בצבא, אולם הוא לא מצא לנכון לתקן את חוות דעתו וגם לא לבקש מסמכים נוספים, אלא הוא שב וקבע כי עקב התאונה נגרמה לתובע נכות נפשית תפקודית בשיעור של 10%.

הנכות התפקודית

4

הלכת ג'ירוג'יסיאן מורה אותנו כי יש להבחין בין המונח "נכות תפקודית", שמשמעו השפעת הנכות הרפואית על תפקודו של הניזוק באופן כללי, לבין סוגיית השפעת הנכות על כושר ההשתכרות (ראו – ע"א 3049/03 ג'ירוג'יסיאן נ' רמזי, פ"ד נב(3) 792). ועוד נפסק בהלכת ג'ירוג'יסיאן, כי כאשר אין נתונים קונקרטיים לגבי שיעור השפעת הנכות הרפואית על כושר ההשתכרות ועל התפקוד, אזי ישתמש בית המשפט בנכות הרפואית כמודד לענין זה (שם, בפיסקה 7 לפסק הדין). בין הצדדים ניטשת מחלוקת בשאלה מה השפעת הנכות על כושר ההשתכרות של התובע, ובכך אעסוק בעת פסיקת הפיצוי בראש נזק זה. אשר למידת התיפקודיות של הנכות הרפואית, יצוין כי נכות אורטופדית הינה נכות אשר מעצם טיבה, להבדיל מנכות בגין צלקות, משפיעה על תפקודו של הניזוק, ולפיכך בהיעדר ראיה לסתור אני מניח שנכותו האורטופדית של התובע מבטאת נכות תיפקודית באותו שיעור. אשר לנכות הנפשית, ד"ר בראל קבע בתשובותיו לשאלות ההבהרה כי הנכות הנפשית תיפקודית, וקביעתו לא נסתרה. לפיכך אני קובע כי הנכות התיפקודית עומדת על שיעור של 18.775% בדומה לנכות הרפואית.

5.

מהימנות התובע

עניין כללי אחרון שבו יש לעסוק בטרם אדון ברכיבי הנזק השונים הינו ענין מהימנותו של התובע. ב"כ הנתבעת הקדיש, בצדק, פרק בסיכומיו לענין זה. עדותו של התובע לא עוררה אמון רב בשל סתירות והגזמות שנכללו בה. לא אמנה את כל הסתירות וההגזמות, שהרי אלו מנויות בסעיף 4 לסיכומי הנתבעת, אך אציין בכל זאת את העניינים העיקריים בהם נכשל התובע באי דיוקים והגזמות. ראשית, התובע לא דייק כאשר מסר לפסיכיאטר שבדק אותו כי מעולם לא ביקר אצל הקב"ן במהלך שירותו הצבאי, בעוד שבעדותו הודה התובע כי הוא ביקר אצל הקב"ן מספר פעמים, וכי הפרופיל הרפואי שלו הורד בשל בעיה נפשית. התובע הגזים מאוד בתצהירו בכך שטען, כי קיבל בעבודתו תשרים בהיקף של 400 ₪ לשבוע, בעוד שבעדותו הוא הודה שקיבל לכל היותר תשרים בהיקף של 2,000 ₪ לשנה. התובע הגזים בתיאור כמות הטבחים עליהם הוא היה אחראי ובנוגע לעבודות שהוא ביצע. בתצהירו מציין התובע כי הוא היה אחראי על 18 טבחים וכי עבודות הנחשבות יוקרתיות, כגון הכנת סושי ועבודה על הגריל, הוטלו עליו בשל כישוריו, ואילו מעדות השף הראשי של מלון מעלה החמישה – העד מרינקוביץ - עולה שלא כך היה הדבר. התובע גם טען כי לפני התאונה הבטיח לו השף למנות אותו למנהל גן האירועים הסגור במלון, אך העד מטעם התובע – מר עופר יקיר – העיד שאין כלל תפקיד כזה. גם תשובותיו של התובע היו לעיתים מפותלות ומתחמקות, כך שרק במאמץ מסויים ניתן היה לקבל ממנו תשובות ברורות לשאלות פשוטות, כגון: בנושא גובה התשרים והיקף הכניסות החופשיות לבריכה שקיבל התובע. אשר על כן, על אף שאינני קובע כי לא ניתן לסמוך כלל על עדות התובע, הרי שיש להתייחס אליה בזהירות רבה, ולהעדיף על פניה עדויות של עדים שאין להם אינטרס אישי בתוצאות התביעה, כגון עדותם של השף ושל מנהל כוח האדם במלון מעלה החמישה.

6.

ראשי הנזק בגינם ייפסק פיצוי

ב"כ התובע סיכם בעל פה, והפנה בסיכומיו לראשי הנזק שנכללו בתחשיב הנזק שהגיש. לאמיתו של דבר לא הגיש התובע תחשיב נזק "רגילים" אלא רק שני מכתבים ששלח בא כוחו לנתבעת במסגרת הנסיונות להגיע להסדר (ראו – הודעת התובע מיום 07.08.07). לפיכך, לא אפסוק פיצוי לתובע בגין ראשי נזק שאינם נזכרים במכתבים האמורים או בסיכומים, וכוונתי לראשי הנזק של הוצאות בעבר ועזרת הזולת בעבר, שלגביהם גם לא הוגשו ראיות.

7. השתכרות התובע לפני התאונה ולאחריה

התובע למד בקורס "אומנויות הבישול" במכללת הדסה, ומקץ כעשרה חודשים של לימודים הוא הוסמך כטבח סוג 1. על פי מכתבו של השף הראשי במכללת הדסה - מר אסי בן דיין - התובע הצטיין בלימודיו (ראו - נספח ג' לתצהיר התובע). בסיום הקורס, ביום 21.04.03, החל התובע לעבוד במלון מעלה החמישה כטבח בשכר של כ- 23.7 ₪ לשעה (ראו - תלוש שכר חודש מאי 2003). ביום 01.07.04 - כשבועיים וחצי בלבד לפני התאונה - קודם התובע לתפקיד מנהל המטבח החם בשכר של 27 ₪ לשעה (ראו - ת/4). בתפקידו זה היה התובע ממונה על עבודתם של כתשעה טבחים. העיון בתלושי השכר של התובע מלמד כי קיימת תנודתיות רבה יחסית בגובה שכרו, כך שבחודשי הקיץ הרוויח התובע סכום גבוה יותר מאשר בחודשי החורף. לפיכך, בעת קביעת בסיס השכר של התובע לפני התאונה, יש לחשב את שכרו הממוצע לאורך שנה שלמה. מתלושי השכר לחודשים יוני 2003 - יוני 2004 עולה כי לפני קידומו השתכר התובע סך חודשי ממוצע של 4,593 ₪ נטו, ובהצמדה להיום 5,075 ₪.

8. כאמור, סמוך מאוד לתאונה קודם התובע בתפקידו ושכרו עלה, דבר היוצר קושי מסויים כיוון שאין בפניי שום תלוש שכר המביא לידי ביטוי את שכרו המלא של התובע לאורך תקופה לאחר הקידום. במצב דברים זה אני סבור שראוי להניח כי השורה התחתונה של תלוש השכר עלתה כמעט באותו שיעור שעלה תעריף השכר לשעה. ומדוע "כמעט" ולא בדיוק? התשובה נעוצה בכך שמרכיב הנסיעות בשכרו של התובע, שהינו מרכיב לא זניח, אינו מושפע מערך שכר השעה. לפיכך בהינתן העובדה שהתעריף לשעה גדל בכ- 14% אני מניח כי שכרו הכולל של התובע עלה לאחר הקידום בשיעור של 13%. כיוון שכך, אני קובע כי שכרו החודשי הממוצע של התובע לאחר קידומו עמד על סך של 5,281 ₪ נטו, ובהצמדה להיום סך של 5,836 ₪. נתון זה מתיישב גם עם עדותו של מר ליברמן לפיה לאחר עליית שכרו של התובע הוא השתכר שכר בסיס של כ- 4,700 ש"ח לחודש לפני שעות נוספות.

9. העדים שהעידו בפניי, מטעם שני הצדדים, ציינו כי מעבר לשכרו הרגיל קיבל התובע גם תשרים. התובע הגזים בתצהירו בכך שטען כי התשרים הגיעו לסכומים של כ- 400 ₪ לשבוע, ואת זאת אני למד מכך שבעדותו הסכים התובע, לא בקלות יש לומר, כי התשרים הגיעו לסכום של כ- 2,000 ₪ לשנה (עמ' 41 ש' 28-29). לעומת זאת, השף הראשי של מלון מעלה התמישה - העד אנדריאס מרינקוביץ - העיד כי התשרים

משולמים רק בעונה הבוערת של שלושת חודשי הקיץ, כאשר יש אירועים רבים במלון, וגם אז התשרים הגיעו לסכום של כ- 400 ₪ לחודש, קרי- 1,200 ₪ לשנה (עמ' 51 שי 10-1). כפי שצינתי לעיל, התובע לא עורר בי אמון רב, ולפיכך אני מעדיף את עדותו של מר מרינקוביץ, שאין לו אינטרס אישי בתוצאות ההתדיינות. לפיכך אני קובע כי לשכרו של התובע יש להוסיף 1,200 ₪ לשנה, דהיינו – 100 ₪ לחודש, ובהצמדה להיום 110 ₪.

10. התובע טוען, כי בנוסף לשכר ולתשרים הוא קיבל גם כניסה חופשית לבריכת המלון, לו ולבני משפחתו. מהעדויות עולה כי גם בענין זה הגזים התובע. מעדותו של מנהל כוח האדם – מר ליברמן – עולה כי לתובע הותר להיכנס אך ורק לבריכה החיצונית של המלון, אשר פתוחה מטבע הדברים רק בשלושת חודשי הקיץ. ועוד הוברר, כי התובע לא הורשה להכניס עימו את כל בני משפחתו, אלא הוא קיבל עבורם בחינם כרטיסיה של 15 כניסות בלבד, כאשר שווי כל כניסה עומד על סך של 45 ₪ (ראו – עדותו של מנהל כוח האדם – מר ליברמן – עמ' 21-22 לפרוטוקול). לכך יש להוסיף את העובדה שבתקופת הקיץ הבוערת עבד התובע במשך שעות ארוכות מאוד, כך שיש ספק עד כמה הוא יכול היה לנצל את הכניסה החופשית לבריכה. התובע נשאל לגבי הפער בין האמור בתצהירו בנוגע לכניסה לבריכה לבין מה שהעיד מר ליברמן, ואז הוא העיד שאת הכרטיסיות הנוספות הוא קיבל "בקומבינה" כלשונו (עמ' 43 שי 3). אשר על כן, אני קובע כי בנוסף לשכרו ולתשרים, קיבל התובע ממלון מעלה התמישה הטבה בסכום של כ- 1,000 ₪ בשנה, שהם 83 ₪ לחודש, ובהצמדה לתיום 91 ₪ לחודש. העולה מן המקובץ הוא ששכרו של התובע עובר לתאונה עמד על סכום של 6,037 ₪ נטו לחודש נכון להיום.

11. לאחר התאונה שהה התובע בחופשת מחלה למשך ארבעה חודשים. בחודש דצמבר שב התובע לעבודה, אך הוא פוטר כבר ביום 12.01.05 (ראו – ת/2). לאחר פיטוריו עבד התובע בעבודות מזדמנות בתחום ההסעדה ולא התמיד בהן (ראו – סעיף 30 לתצהיר התובע). בסופו של דבר בחודש פברואר 2006 החל התובע לעבוד בחנות לתיקון מכשירי חשמל בשם "שרות כל", חנות בה עבד גם לפני שהוסמך כטבח. התובע עובד ב"שרות כל" עד היום, ולפי תלוש השכר לחודש דצמבר 2008 הוא משתכר בחנות סך של 4,636 ₪ נטו לחודש, ובהצמדה להיום 4,671 ₪ לחודש. על בסיס נתוני השכר האמורים אפנה לחשב את ראשי הנזק השונים.

12. הפסד שכר בעבר

הנתבעת מסכימה כי בגין תקופת אי הכושר לאתר התאונה יש לפסוק לתובע פיצוי בגובה ארבע משכורות, ולפיכך אני פוסק לתובע בגין תקופה זו סך של 28,752 ₪ נכון להיום. עבור התקופה שבין פיתוריו של התובע ביום 12.01.05 ועד היום, יש לפסוק לתובע הפסד שכר בגובה נכותו הרפואית, קרי, 18.775%. לפיכך בגין תקופת זו אני פוסק לתובע פיצוי בסך של 60,000 ₪ נכון להיום. אינני פוסק לתובע בגין תקופה זו פיצוי בגובה ההפרש בין שכרו עובר לתאונה לבין שכרו ב"שרות כל", כיוון שלא שוכנעתי כי התובע עשה כל מאמץ כדי לחזור לעבודתו כטבת. אשר על כן בגין הפסדי השכר בעבר אני פוסק לתובע סך של 88,752 ₪ נכון להיום.

13. כאב וסבל

לפי הדין, בהתחשב בגילו של התובע, בנכותו הרפואית ובכך שהוא אושפז למשך 3 ימים, אני פוסק לתובע פיצוי בסכום של 36,426 ₪ נכון להיום.

14. הפסד כושר השתכרות

בראש נזק זה מתמקדת המחלוקת בין הצדדים. התובע טוען כי יש לחשב את הפסד השכר לעתיד על בסיס שכר של 9,000 ₪ נטו, וז"ל השפעת נכותו הרפואית על כושר השתכרותו מגיעה כדי 30%. התובע טוען כי אלמלא התאונה הוא היה ממשיך בתפקידו כמנהל מטבח חם. לדבריו, התאונה קטעה באחת את קידומו המקצועי ואילצה אותו לנטוש את תחום ההסעדה. את טענתו לפיה בתפקיד מנהל מטבח חם הוא היה מרוויח כ- 9,000 ₪, מבסס התובע על עדות השף מרינקוביץ שטען כי מנהל מטבח חם מרוויח כ- 9,000 ₪ ברוטו. הנתבעת טוענת כי אין קשר בין התאונה לבין העובדה שהתובע נטש את תחום ההסעדה. לאחר ששמעתי את התובע שוכנעתי כי עבודתו במלון מעלה החמישה הופסקה עקב התאונה. מן הראיות שהוגשו עולה בבירור שהתובע בחר בקריירה של בישול והסעדה. כבר בהיותו בצבא נאבק התובע כדי שיעבירו אותו מחיל החימוש לתפקיד של משגיח כשרות וטבח (עמ' 29 ש' 1). לאחר השירות הצבאי השקיע התובע מזמנו וכספו בלימודים לא קצרים בתחום הבישול, ואחר כך הוא החל לעבוד מיד בתפקיד טבח ברציפות עד התאונה. כפי שתיארו כל העדים, עבודתו הטבח במלון מעלה החמישה אינה קלה והיא נמשכת שעות ארוכות בכל יום. חזקה, אם כן, על מי שלמד בישול והתמיד בעבודת הטבחנות מאז סיום לימודיו ועד התאונה, כי אם הפסיק את עבודתו כטבח, הרי שלא עשה כן מרצונו

אלא עקב התאונה. בנוסף לכך, גם סמיכות הזמנים בין פיטוריו של התובע לבין התאונה מחזקים את טענתו לפיה הוא פוטר עקב התאונה, מה גם שאין שום ראיה שתלמד כי יש סיבה אחרת לפיטורין ולנטישת קריירת ההסעדה.

15. אשר לשאלה מהו כושר השתכרותו של התובע בתפקיד מנהל מטבח חם; בעניין זה יש סתירה מסויימת בין עדות השף מרינקוביץ, לפיה מנהל מטבח חם מרוויח כ- 9,000 ₪ ברוטו, לבין עדות מנהל כוח האדם במלון מעלה החמישה, אשר העיד כי מנהל מטבח חם מרוויח כיום במלון שכר של 30-32 ₪ לשעה (עמ' 24 שי' 4-19). גם אם אשתמש בנתון הגבוה יותר שהציג מנהל כוח האדם (32 ₪), וגם אם אניח לטובת התובע כי שכרו הכולל עלה באותו שיעור שבו עלה ערך השעה מאז החל בעבודתו (35%), למרות שיש בשכר רכיבים שאינם תלויים בערך השעה, עדיין הסכום המתקבל הוא 7,045 ₪ נטו נכון להיום. הפער בין נתון זה לבין הנתון שמסר מרינקוביץ איננו דרמטי שכן מרינקוביץ דיבר על סך של 9,000 ₪ ברוטו, והנתון אליו הגעתי על בסיס עדותו של מנהל כוח האדם הינו נטו, ובכל זאת יש הבדל. בסתירה שבין שתי העדויות אני מעדיף את עדותו של מנהל כוח האדם, כיוון שניתן להניח שהוא בקי יותר ממרינקוביץ בנתוני השכר משום שזהו תפקידו המרכזי, לעומת מרינקוביץ שהוא שף. התוצאה היא, אם כן, שבגין הפסד כושר השתכרותו בעתיד זכאי התובע לפיצוי בסך של 350,000 ₪ המבטא בקירוב תחשיב אקטוארי מלא לפי 18.775% נכות, שכר נטו של 7,044 ₪ נכון להיום ומקדם היוון 267.

16. התלבטתי בשאלה האם יש להפחית את הפיצוי במעט לנוכח העובדה שמעדותו של מרינקוביץ עולה שהוא לא התפעל מכישוריו של התובע, עד כדי כך שהוא אף לא שלל את האפשרות שגם אלמלא התאונה התובע לא היה ממשיך בתפקיד כמנהל המטבח החם (עמ' 58 שי' 17-19). לכך יש להוסיף את העובדה שלא שוכנעתי כי התובע עשה כל מאמץ לנסות ולהשתלב שוב בתחום ההסעדה, למרות שנכותו אינה נאוד גבוהה. ובכל זאת, בסופו של דבר שוכנעתי כי זה המקרה המתאים לפסיקת פיצוי לפי תחשיב אקטוארי מלא, וזאת משני טעמים. ראשית, מרינקוביץ לא היה חד משמעי בתשובותיו לגבי התובע, והוא ציין, בין היתר, שיתכן כי למרות השגותיו לגבי התובע יתכן שהוא היה ממשיך בתפקיד מנהל המטבח החם. יתר על כן, אל מול הסיכוי שהתובע לא היה מצליח להתמיד בתפקיד מנהל מטבח חם יש לשקול גם את הסיכוי שהתובע היה מצליח בתפקידו ואולי אף מתקדם בעבודתו. מדובר אם כן בשתי אפשרויות תיאורטיות, שלעולם לא נדע אם וכיצד הן היו מתממשות, ומכאן ההצדקה

לפסוק פיצוי לפי חישוב אקטוארי מלא. ושנית, יש לתת משקל ראוי לחוות דעתו של הפסיכיאטר לפיה התובע מאמין באמת ובתמים שהקריירה שלו בתחום ההסעדה הגיעה אל קיצה. לפי דברי הפסיכיאטר התובע לקה בדיכאון עקב כך ומכאן, בין היתר, הנכות הנפשית שנקבעה לתובע.

17. עזרת הזולת לעתיד

כאמור לעיל, לנכויות שנקבעו לתובע יש השלכות תיפקודיות ממשיות. התובע לא הביא ראיות של ממש לעזרה בשכר אשר לה הוא נזקק מאז התאונה או לעתיד לבוא. כמו כן, יש להביא בחשבון את העובדה שגם כיום עובד התובע בעבודה הכרוכה במאמצים פיסיים מסויימים, דבר המלמד על כך שהמגבלה התפקודית אינה קשה. לפיכך בראש נזק זה אפסוק לתובע סכום גלובלי של 30,000 ₪ נכון להיום, המשקף בקירוב חישוב ממוצע של 3 שעות עזרה בחודש עד לתום תוחלת החיים.

18. ניידות

לא הובאו שום ראיות לגבי הצורך בפיצוי בגין ניידות, ולפיכך לא אפסוק דבר בראש נזק זה.

19. סיכום

אשר על כן, אני מורה לנתבעות לשלם לתובע פיצויים בסכומים שלהלן:

הפסד שכר בעבר 88,752 ₪.

כאב וסבל 36,426 ₪.

הפסד כושר השתכרות 350,000 ₪.

עזרת הזולת לעתיד 30,000 ₪.

סה"כ 505,178 ₪.

מסכום הפיצויים יש לנכות את התשלום התכוף ששולם לתובע ביום 05.12.04 בערכו היום. על הסכום המתקבל יש להוסיף הוצאות משפט. כמו כן, ישלמו הנתבעות לתובע שכר טרחת עו"ד בשיעור של 13% בצירוף מע"מ כתוק.

אברהם רובין 54678313-11161/04

ניתן היום כ"ג בתמוז, תשס"ט (15 ביולי 2009) בהעדר הצדדים.

אברהם רובין, שופט

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

הודעה למנויים על עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו - הקש כאן